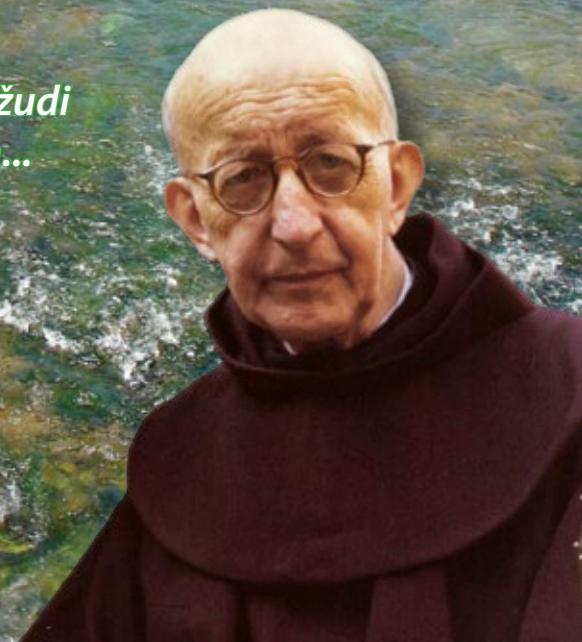

Sluga Božji Fra Alekса Benigar

Bilten Vicepostulature • God. XI. • Studeni 2015.

*Kao što košuta žudi
za izvor-vodom...*

SADRŽAJ

RIJEČ UREDNIKA	2
KRATKI ŽIVOTOPIS SLUGE BOŽJEGA.....	4
ŽAR ZA SPASENJEM DUŠA	6
ISKUPLJUJTE VRIJEME	8
MOLITVA (ORATIO).....	10
BLAŽENI BONAVENTURA IZ BARCELONE.....	12
UDIVLJENJE U RAZMATRANJU KRISTA.....	14
FRA ALEKSA U SLUŽBI BOŽJEGA MILOSRĐA.....	16
ČUDO PO ZAGOVORU BL. NIKOLE IZ GESTURIJA	18
TKO TEŽI PREMA SVETOSTI NIKAD NEĆE BITI RAZOČARAN	20
BOG - NAJVEĆE OTAJSTVO	22
PJESMA SLUGA BOŽJI, ALEKSA BENIGAR.....	24
MOLITVA I POKORA	26

RIJEČ UREDNIKA

*Poštovani
čitateli!*

Približavamo se zaključenju godine posvećenoga života koju je proglašio papa Franjo. Ona je bila milosno vrijeme obnove za redovnike, a drugi su vjernici na poseban način molići za njih i zahvaljivali Bogu na njihovoj prisutnosti. Fra Aleksa Benigar bio je velik dar Crkvi jer joj je pomagao svjedočenjem posvećenog života i neumornim služenjem. Ovim biltenom želimo ga predstaviti kao uzor življеnja u Božjoj prisutnosti.

Sluga Božji vidio je smisao svog života u tome da potpuno vrši Božju volju i da se stavi na raspolaganje bližnjima kako bi primili spasenje. O toj svrhi svog života često je razmatrao, o tome je i pisao žećeći i druge potaknuti da nađu smisao života u Bogu. U članku *Žar za spasenjem duša* prikazujemo kako je nadahnuće za takav život crpio i iz nauka crkvenih otaca.

Kao svećenik, o. Aleksa se trudio širiti Božje spasenje vršeći službu isповijedanja. Ta služba zahtijeva od isповједnika požrtvovnost, strpljenje

vost, svladavanje naravnih sklonosti, trajnu suradnju s Božjom milošću. Zato predstavlja osobitu vrstu nošenja križa. Isus Krist nam je svojim križem darovao plodove otkupljenja, a oni se vjernicima „primjenjuju“ kroz primanje sakramenata. Fra Zoran Bibić približava nam ispovijedničko služenje Alekse Benigara, kao i motive koji su ga u tome vodili.

Vrijeme svojega zemaljskog života smatrao je posebnim Božjim darom koji može iskoristiti za davanje slave Bogu i za služenje bližnjima. U članku prikazujemo kako je, po primjeru sv. Franje, dobro pazio da mu ni trenutak vremena ne prođe uza lud, u besposlici, nego da bude ispunjen dobrim djelima, molitvom i razmatranjem te vršenjem povjerenih mu dužnosti i zadataka.

Fra Aleksa je bio neumoran učitelj molitve. O njoj je poučavao na temelju vlastitog iskustva, koje je produbljivao proučavanjem velikih učitelja molitve, na poseban način sv. Bonaventure iz Bagnoreggia, Davida iz Augsburga i drugih učitelja franjevačke duhovne škole. Oni su naučavali da nas jedino uzdizanje duše prema Bogu može dovesti do ljubavi Božje i stvaranja ispravnih životnih stavova. U Franjevačkom redu oduvijek se njegovao i povučeniji način života koji je intenzivnije posvećen upravo molitvi i razmatranju. Kao velikog promicatelja življenja u samostanima - samotištima ističemo bl. Bonaventuru iz Barcelone.

Donosimo i homiliju fra Roberta Bahčića koju je održao 7. studenoga 2014. u crkvi sv. Franje u Zagrebu. Budući da je on napisao svoj doktorat na temu duhovne misli sluge Božjega, na lijep nam je način progovorio o njegovu nastojanju za stjecanjem svetosti. Članak *Bog - najveće otajstvo* napisan je na temelju dijelova njegova doktorata.

Radujemo se objavljuvanju pjesme sastavljene u čast sluzi Božjem, pa je objavljujemo u ovome broju.

Citat fra Alekse Benigara na str. 14-15 preuzet je iz njegova djela *Mudrost križa*, Brat Franjo, Zagreb, 1994., str. 43. i 47. Citat na stranici 26. preuzet je iz djela *Duhovna razmatranja, Sвето evанђеље по Луки*, Brat Franjo, Zagreb, 2013., str. 113-114.

Ove će godine svečanu misu na spomen smrti sluge Božjega predvoditi fra Viktor Papež, franjevac Slovenske franjevačke provincije Svetoga Križa. On je poznavao o. Aleksu budući da je boravio na Antonianumu u Rimu kao profesor kanonskoga prava i djelovao u uredima Svete Stolice. Sveta će se misa slaviti u subotu 7. studenoga 2015. u crkvi sv. Franje na Kaptolu u Zagrebu.

Pristupajmo s povjerenjem našem sluzi Božjem. On je rado i spremno pomagao mnogima za svoga zemaljskoga života, pa će se i za nas moliti kako bismo ostali vjerni Božjem pozivu i svim srcem prihvaćali duhovne vrijednosti.

KRATKI ŽIVOTOPIS SLUGE BOŽJEGA

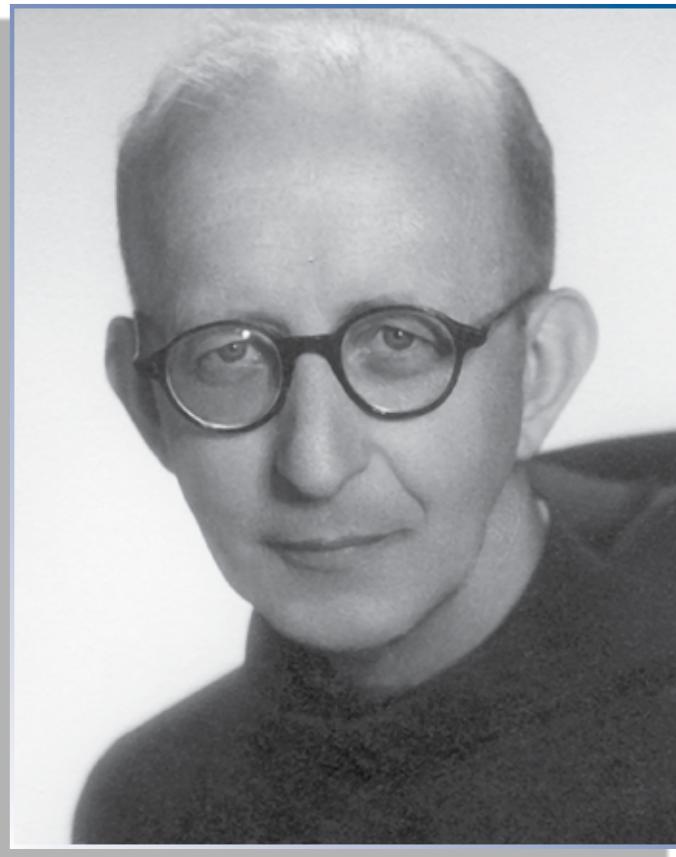
Sluga Božji o. Aleksa Benigar rodio se u Zagrebu 28. siječnja 1893. godine na spomen sv. Franje Saleškog na čije je ime kršten. Umro je u Rimu na svetkovinu Svih svetih 1988. u 96. godini života. Pokopan je 7. studenoga 1988. u franjevačkoj grobnici na Mirogoju u Zagrebu. Za sobom je ostavio glas svetosti. Postupak za njegovo proglašenje blaženim i svetim službeno je otvoren 9. lipnja 2006.

U Red manje braće u Hrvatskoj franjevačkoj provinciji sv. Ćirila i Metoda stupio je uoči Male Gospe 1907. godine u samostanu na Trsatu. Nakon studija teologije u Njemačkoj i u Zagrebu, za svećenika ga je zaredio 30. lipnja 1915. zagrebački nadbiskup dr. Antun Bauer. Studirao je na Papinskom orijentalnom institutu u Rimu gdje je doktorirao godine 1929. U domovini se istaknuo kao vrsni odgojitelj franjevačkih klerika u Zagrebu a djelovao je i u Varaždinu i na Trsatu. Krajem 1929. godine oputovao je za misionara u Kinu. U Hankowu je bio profesor teologije i duhovnik u Regionalnom sjemeništu, a povremeno je bio i magister klerika i novaka u obližnjem franjevačkom samosta-

nu. Tako je sudjelovao u formaciji stotina mladih kineskih i redovničkih i biskupijskih svećenika koji će kroz teško suslijedno vrijeme ponijeti na leđima život Crkve Božje u Kini, a nemali će njihov broj i mučenički posvjedočiti svoju vjeru. U siječnju 1954. protjeran je iz Kine, među posljednjim europskim misionarima. Dolazi u Rim gdje je ubrzo namješten u *Međunarodnom kollegiju sv. Antuna* gdje živi i djeluje i do dvjesto franjevaca. Bio je jedanaest godina duhovnik franjevačkih postdiplomaca i duge je sate ispovijedao u bazilikama sv. Antuna i sv. Ivana Lateranskog. Bio je traženi isповједnik i duhovni vođa posvećenih i svećeničkih duša. *Kongregacija za kauze svetaca* povjeravala mu je, kao iskusnom i uglednom duhovniku i teologu, prosudbe kandidata za svetost, među njima i za današnjega sveca papu Ivana XXIII.

Najznačajnija su mu ova teološka djela: *Liturgia Romana*, *Theologia spiritualis* i *Alojzije Stepinac - hrvatski kardinal*. Posmrtno su mu objavljena djela *Mudrost križa*, *Nazaretska Djevica*, *U domovini Isusa Krista* i *Sveto evanđelje po Marku* – du-

hovna razmatranja. Ostavio je mnogo duhovnih napisa na hrvatskom, latinskom i talijanskom jeziku. Bio je vrlo učen, jasan u savjetima, neumoran svjedok ljubavi. Sve je duhovno izgrađivao velikodušnom raspoloživošću i uvjerljivim svjedočenjem franjevačkoga života. Osvajalo ga je otajstvo Kristova žrtvenog sebedarja. U svom Dnevniku zapisao je:

"Moja je životna zadaća kao franjevca siromašnoga Krista, koji je samoga sebe ispraznio, prikazivati te njegovu zemaljsku egzistenciju u sebi produžiti."

Sluga Božji Alekса Benigar bio je pravi čovjek Božji: kao franjevac, svećenik, misionar, pisac dubokog duhovnoga života, izvrstan učitelj teologije, uzoran odgojitelj kandidata za svećeništvo i duhovnik, umjetnik dobre ophodnje sa svojom subraćom, pokornik i čovjek molitve, revan i ustajan.

Prema riječima sv. Pavla, želio je istrošiti svoj život "na hvalu slave Božje milosti" (Ef 1,6). Njegovi zemni ostaci preneseni su 28. rujna 2007. g. u kriptu franjevačke crkve u Zagrebu na Kaptolu gdje mnogi vjernici mole za njegov zagovor.

NA IZVORU CRKVENIH OTACA

ŽAR ZA SPASENJEM DUŠA

Sluga Božji često je razmatrao o ljubavi prema bližnjemu kojom se mora odlikovati svaki vjernik po Isusovu primjeru. Ta je ljubav *signum christianitatis - znak kršćanstva* (usp. AB, Dnevnik 3, str. 15) jer se samo po njoj mogu prepoznati Isusovi učenici (usp. Iv 13, 35).

Svoju volju da neprestano čini djela ljubavi prema bližnjemu Aleksa je jačao čitajući i razmatrajući tekstove crkvenih otaca. Oni su naglašavali da se nijedno dobro djelo ne može mjeriti sa spašavanjem duša. Sv. Ivan Zlatousti izrazio se na sljedeći način:

Ako bih silan novac porazdijelio siromasima, ne bih učinio ni izdaleka onoliko koliko čini onaj koji spasi samo jednu dušu (PL 61, 208).

Brinuti se za spasenje bližnjega potrebnije je nego brinuti se za njegove vremenite potrebe, jer se ljudi općenito manje brinu o duhovnim stvarima nego o vremenitima (usp. AB, *Theologia spiritualis*, str. 795). Bog želi pronaći one koji će se sa žarom svoga srca posvetiti spasenju bližnjih. O tome se na sljedeći način izražava sv. Grgur Veliki:

Ništa nije tako velika žrtva sve mogućem Bogu, kao što je žar za spasenjem duša (PL 76, 932).

◊ Francisco de Goya, Sveti Grgur Veliki

Aleksa Benigar je naglašavao da bi se žar za spasenjem duša, kod svakoga tko se ponosi kršćanskim imenom, morao očitovati žarkom zagovornom molitvom. Na nju se mora nadovezati pružanje dobrog primjera koji će izgraditi bližnjega (usp. *Theologia spiritualis*, str. 797). Mnogi se vjernici pitaju kako da na najbolji način služe Bogu i vrše njegovu volju, a odgovor je vrlo jednostavan: neprestano činiti djela ljubavi, žarko se moliti, osobito za obraćenje grešnika i duše u čistili-

štu, te pokazivati dobar primjer. Blago svakome vjerniku kojemu će jednog dana Bog pokazati kako je svojom molitvom i davanjem dobrog primjera doprinio spasavanju duša.

Kao profesor i odgojitelj kandidata za svećeništvo, kako u domovini tako i u Kini, fra Alekса je često pisao o krepostima u odnosu na svećeničku službu. Iстicao је pastirsку službu svećenika kao osobit izvanjski pokazatelj duhovnog žara za spasenjem duša. Znao je citirati sv. Augustina:

Neka pastirska služba Gospodinova stada bude služba ljubavi (AB, Mudrost križa, str. 160).

Tumačeći Isusovu prispodobu o izgubljenoj drahmi (Lk 15, 8-10), Alekса u njoj prepoznaće govor o službi svećenika. Riječi *zapali svjetiljku* tumači kao propovijedanje evanđelja koje prosvjetljuje ovaj svijet, a riječi *bržljivo pretraži kuću* kao uznemirivanje čovjekove savjesti zbog njegove krivnje. Time se nastoji pomoći bližnjemu da primi spasenje koje mu Bog daruje. U navedenim izrazima prepoznajemo i dva osobita sakramenta kojima Bog po služenju svećenika daruje spasenje: euharistiju i ispovijed. Marljinim i savjesnim služenjem tih sakramenata svećenik pokazuje svoj žar za spasenjem duša (usp. *Duhovna razmatranja - Sveti evanđelje po Luki*, str. 265-266; *Mudrost križa*, str. 160).

Isus je podnio muku i križ za spasenje sviju ljudi: „*Pastir dobri život svoj polaže za ovce svoje*“ (Jv 10, 11). Zbog toga i ljubav svećenika

mora biti tako snažna da se za spasenje podložnika te vjernost Bogu ne bi ustručavao položiti svoj život. Kako se nitko ne bi preplašio tog zahtjeva sv. Augustin objašnjava:

Nije teško izvršiti, ono što zapovijeda onaj tko pomaže. Ono što je teško prihvatići kad je zapovijedeno, ljubav omogućuje da se lako prihvati (usp. PL 38, 584).

Da bi pokazao takav herojski primjer bl. Alojzija Stepinca, Alekса Benigar je u blaženikovu životopisu prenio njegove hrabre riječi s montiranog sudskog procesa g. 1946.:

Ja sam za svoje uvjerenje sposoban podnijeti ne samo ismijehivanje, prezir i poniženje, nego - jer mi je savjest čista - pripravan sam svaki čas i umrijeti (AB, Alojzije Stepinac, hrvatski kardinal, Glas Koncila, Zagreb, 1993, str. 537).

Budimo spremni raditi za spasenje duša, ponajprije molitvom i pružanjem dobrog primjera, jer nema užvišenijeg i plodonosnijeg vjerničkog poslanja.

♦ O. Alekса 1985. g. govori na Radio Vatikanu o Alojziju Stepincu

U DUHU SVETOG OCA FRANJE

ISKUPLJUJTE VRIJEME

Svijest o protjecanju vremena i prolaznosti ljudskoga života ima snažan utjecaj na oblikovanje kršćanske duhovnosti i, općenito, načina života. Naš sluga Božji o tome piše:

Samo jednom živim na ovoj zemlji, i neću se vratiti da bih dobro živio. Umrijet ću jedanput, i neću se vratiti da dobro umrem (Dnevnik).

Sveti nas Pavao opomije: „Iskupljujte vrijeme jer dani su zli!“ (Ef 5, 16). Vrijeme je jedan od talenata koje smo primili od Gospodina da bismo ga upotrijebili na slavu Božju, na dobro svoje i svojih bližnjih. Inače, ako dopuštamo da nam ono protječe uzalud, u ispravnostima ovoga svijeta, naći ćemo se u neprilici kad Vječni sudac zatraži od nas račun (usp. Mt 25, 19).

Sveti je Franjo upozoravao svoju braću kako je jedno od osnovnih pravila za gajenje solidnog duhovnog života izbjegavanje nerada:

Neka se sva braća nastoje truditi oko dobrih djela, jer pisano je: Uvijek radi nešto dobro, kako bi te davao našao zaposlena. I opet: Besposlica je neprijateljica duše. Zato se služe Božje uvijek moraju truditi oko molitve ili kakva dobra djela (Nepotvr-

đeno pravilo, pogl. VII, u: Franjevački izvori, VFZ, 2012., str. 164-165).

Serafski je otac govorio više svojim primjerom negoli riječima. Primjerice, uvidio je da su ljudi besposličarenju skloni osobito nakon ručka, pa je zato svakoga dana nakon blagovanja običavao, da bi suzbio taj porok, prihvati se s braćom nekog posla (usp. *Asiški zbornik*, br. 107, u: *isto*, str. 667). Tome je razlog bio višestruk: da braća izbjegnu nerad - neprijateljicu duše, da iskoriste vrijeme kao Božji dar za nešto što će biti korisno, kao i da pruže dobar primjer (usp. *Oporuka*, r. 20-21, u: *isto*, str. 207).

Prema poukama Utemeljitelja, u Franjevačkom se redu od početka pazilo na korištenje vremena. Toj se disciplini fra Aleksa naviknuo već od početka svog franjevačkog života, od godine novicijata, i o tome je posvećivao osobitu brigu tijekom cijelog života. Kao novak, u pismu sestri Rozi od 8. rujna 1907., iznosi svoj tadašnji dnevni red:

Rozi me pita, što radim čio dan? Uvijek nešto imam za raditi. Ustajem u 4,30 h. Isprva mi je bilo teško,

no sada sam se već posvema priučio. Onda se uredim i idemo moliti do 6,45 h. A pod molitvom je i misa u 6 h. Onda još čitam malo i, eto, već je 7,30 h i idemo na zajutratk. Poslije ide-

mo u vrt, gdje se čita, šeće i radi do 9 h. Od 9-12 h učimo. Na koru molimo časoslov u 12 h, a u 12,30 h je objed. Poslije njega idemo opet u vrt, gdje se šetamo i razgovaramo do 15 h. U 16 h na koru molimo časoslov do 17 h. Potom u vrtu nešto čitamo ili obavljamо druge poslove do 18,30 h. Tada počinje razmatranje koje traje do večere u 19 h. Poslije večere idemo u vrt ili u školsku sobu gdje se odmaramo do 20,30 h. Onda molimo krunicu te u 21 h odlazimo spavati.

Poglavarji su u fra Aleksi vidjeli vrlo vrijednog redovnika te su mu povjeravali mnoge dužnosti. Budući da je bio uvjeren kako se u odlukama poglavara očituje volja Božja, svaki je od povjerenih zadataka izvršavao savjesno, ne štedeći se. Zbog preopterećenosti poslom znao je oboljeti i loše se osjećati, ali je ipak bio do kraja marljiv i neumoran. U tome je sličan sv. Franji koji je zbog svog neumornog rada, molitve i pokore osjećao velike slabosti i bolesti.

U mnogim se svojim pismima iz Kine fra Aleksa ispričava svojoj obi-

◊ Bazilika sv. Ivana Lateranskog u Rimu

telji ili braći franjevcima u Hrvatskoj što im već dugo nije pisao, jer jednostavno nije uspijevalo pronaći vremena za to. Do herojskog stupnja svetosti došao je upravo neuromnom molitvom i radom, ne dopuštajući da ni trenutak prođe u ispraznostima.

Naš je sluga Božji rastresenost smatrao gubljenjem vremena. Primjerice, kad bi kao mladi svećenik svakodnevno u Rimu pješačio do Orientalnog instituta, na kojem je studirao, nastojao je razmišljati o duhovnim stvarnostima umjesto da se ogleda oko sebe, da promatra zavodljive prizore ljudi, zgrada, spomenika... Za vrijeme svoga boravka u Vječnome gradu većinu je vremena posvećivao svome osnovnom zadatku zbog kojega je bio tamo - učenju. Samo je u vrlo rijetkim zgodama posjećivao mnogobrojene rimske crkve ili spomenike, iako ga je to vrlo privlačilo (usp. *Dnevnik*).

Budimo i mi odgovorni u korištenju dara vremena kako bismo jednom primili pohvalu od Boga.

NA IZVORU FRANJEVAČKE TEOLOGIJE

MOLITVA (ORATIO)

◊ Fra Alekса s mladomisnicima
u Kini 1936. g.

Kao vrsnom „umjetniku“ duhovnog života, sluzi Božjem poglavari su često povjeravali službu odgojitelja i duhovnika mladih redovnika i pripravnika za svećeništvo. Osim toga, često je bio biran za voditelja duhovnih vježbi, redovitog isповједника redovničkih zajednica, osobnog duhovnog vođu. Kao profesor godinama je bogoslovima predavao duhovnu teologiju te je u tu svrhu napisao obiman udžbenik *Theologia spiritualis* (Duhovna teologija). Iz njega ćemo ukratko prikazati pojам *molitve* (*oratio*) kako ga je on shvaćao i

tumačio drugima. O. Alekса navodi tri osnovna značenja tog pojma:

1) *Molitva* je u širem smislu uzdizanje svoga uma Bogu. Um se njoime odjeljuje od stvorenja i od samoga sebe da bi se „bavio Bogom“. Ipak, to „bavljenje Bogom“ nije samo umsko odnosno razumsko (kao što čine filozofi), nego je povezano s poniznim osjećajem (afektom) prema Bogu koji uključuje stavove ljubavi prema njemu, poniznosti pred njegovom veličinom i divljenja u promatravanju njegove dobrote i slave. Sluga se Božji u tome nadahnjuje učenjem sv. Bonaventure:

Nitko ne može postati blaženim ako se ne uzdigne iznad samoga sebe, i to ne po uzdignuću tijela nego srca... Moramo nadići same sebe prema onom vječnom i posve duhovnom koje je iznad nas... to znači radovati se u spoznaji Boga i u štovanju njegova veličanstva (Itinerarium mentis ad Deum, pogl. I, br. 1-2).

Molitva u tom smislu obuhvaća i onu riječima, kao i onu izraženu samo osjećajima i stavovima srca. Kod zanosne molitve riječi nisu dovoljne da bismo izrazili ono što naše srce želi reći Bogu.

2) *Molitva* je u užem smislu iskazivanje misli našega srca Bogu isključivo korištenjem riječi, bilo

onih izrečenih u mislima (mislena molitva) bilo onih izrečenih naglas (usmena molitva). Molitva se pod tim vidom naziva i *razgovorom s Bogom te uzajamnim i intimnim odnosom čovjeka i Boga*. Njome si osnažujemo svijest da smo ljubljeni od Boga, da smo njegova ljubljena dječa. Riječi kojima se obraćamo Bogu mogu biti preuzete iz Svetoga pisma (primjerice, iz psalama) ili iz nekog drugog molitvenog obrasca koji se koristi u Crkvi (primjerice, molitve iz molitvenika), ili pak možemo na temelju osjećaja svoga srca oblikovati i upućivati Bogu vlastite riječi. Riječima možemo Bogu zahvaljivati, slaviti ga, moliti ga za smilovanje ili oproštenje grijeha, klanjati mu se... Kad koristimo vlastite riječi, trebamo paziti da ne izgovaramo one koje Bogu neće biti po volji, ili da ne *blebećemo poput pogana* (usp. Mt 6, 7). Kad izgovaramo molitvene obrasce koji se već koriste u Crkvi, trebamo paziti da riječi izgovaramo pažljivo i da nam misli ne odlatuju, te da molitva tako ne postane samo formalistička. Naučava sv. Bonaventura:

Za savršenstvo molitve neophodno je da um u njoj ne misli na nešto drugo, nego jedino na Onoga kome je molitva upućena... Isus ti govorи: Kad moliš, uđi u svoju sobu, zatvori vrata i pomoli se svome Ocu, koji je u skrovitosti. Zatvorio si vrata, kad pažljivo čuvaš svoje srce da te nikakva neprikladna misao ne prijeći u

molitvi (usp. *De perfectione vitae ad sorores*, pogl. V, br. 4).

3) *Molitva u najužem smislu* tog pojma ograničava svoje značenje na pobožno traženje ili „prosjaćenje“ određenih dobara od Boga, vremennih ili vječnih (prozbena molitva). Stoga je molitva izražavanje svoje želje Bogu, koji je dobrostiv prema nama. Ona se može izraziti bilo riječima koje su izrečene samo u mislima, bilo onima koje su izrečene naglas. Molitvom ne tražimo da Bog izmijeni svoje odluke, jer su one vječne i nepromjenjive, nego svojim traženjem želimo primiti ono što nam je Bog odlučio darovati uz pretpostavku da ga mi za to zamolimo. Piše franjevac David iz Augsburga:

Bog želi da ga molimo ne zato da bi nam darovao ono što nam je već prije odlučio darovati, nego želi da, moleći se, više zaslужimo vjerom kojom vjerujemo u ono što ne vidimo; nadom kojom se nadamo dobiti ono što molimo; ljubavlju kojom ljubimo onoga koji nas uslišava, prema retku psalma: Ljubim Gospodina, jer čuje vapaj molitve moje. Bog želi uvećati naše zasluge poniznošću kojom ustrajemo u molitvi i željom kojom želimo primiti dobra (usp. *De exterioris* knj. 3, pogl. 57, br. 4).

Molitva je, u svakom od tri navedena smisla, snažno sredstvo za postizanje savršenstva na koje nas poziva Isus (usp. Mt 5, 48). Budimo u njoj ustrajni po primjeru sluge Božjega Alekse Benigara.

U FRANJEVAČKOM REDU

BLAŽENI BONAVENTURA IZ BARCELONE

Fra Alekса kao franjevac ima zajedničke crte duhovnosti i apostolskog života s mnogim članovima Franjevačkog reda kroz njegovih više od 800 godina. Želimo upoznati franjevačke svece da bismo si približili duhovno ozračje u kojem je živio. Kao izvorom služimo se djelom: „*Frati Minorì Santi e Beati, Postulazione generale OFM, Roma, 2009*“.

Iako blaženi Bonaventura potječe iz Španjolske, osobito je štovan u Italiji gdje je neumorno radio na podizanju tzv. samostana samotišta (*conventi di ritiro*). U njima su braća franjevci živjeli su u vrlo strogoj odijeljenosti od vanjskog svijeta, u molitvi i pokori.

Rođen je u mjestu Riudoms u Kataloniji 24. studenog 1620. g. Roditelji su mu dali ime Mihael Krstitelj. Zbog ekonomске oskudice obitelji morao je napustiti studiranje da bi se posvetio zemljoradnji i stočarstvu. Kako bi pomogao svojim starijim i bolesnim roditeljima, s 18 godina bio je prisiljen sklopiti ženidbu. Nakon samo 14 mjeseci bračnoga života supruga mu je preminula. Usprkos protivljenju oca, u dvadesetoj godini ušao je u Red manje braće u Samotištu sv. Mihaela u Escornalbou.

Primio je redovničko ime fra Bonaventura.

Nakon redovničkog zavjetovanja, kroz 17 godina boravio je u samotištu katalonske franjevačke provincije, radostan da može živjeti skrovitim životom u molitvi i pokori. Obavljao je dužnosti samostanskog kuvara, vratara i bolničara te je, po franjevačkom običaju, odlazio u prošnju od vrata do vrata.

Potaknut osobitim nadnaravnim znakovima, dobio je g. 1658. dopuštenje od poglavara da se uputi u Rim, kako bi u rimskoj provinciji obnovio franjevački duh osnivanjem samotištâ. Putovao je brodom od Barcelone do Genove a zatim se, prije nego što je stigao u Rim, zaustavio u svetištima u Loretu i Asizu.

Nakon što je osobno pisao papi Aleksandru VII., koji ga je i dva put primio u audijenciju, dobio je 1662. g. njegovo dopuštenje da se posveti obnavljanju franjevačkog redovništva osnutkom Samotišta Svete Marije od milosti u mjestu Ponticelli Sabino. Sljedećih je godina osnovao i samotišta Svetog Andjela u Montorio Romano (1666.), Svetog Kuzme u Vicova-

ru (1668.) te Svetog Bonaventure na Palatinu u Rimu (1677.).

U podizanju samotištâ fra Bonaventura je nailazio na mnoge poteškoće, osobito od strane redovničke subraće, ali ih je uspijevao nadvladati svojom ustrajnošću i potporom utjecajnih osoba. Posebno je njegovo ponizno i gorljivo djelovanje podupirao papa Aleksandar VII. Za nekoliko godina fra Bonaventura se našao na čelu velike skupine redovnika koji su pripadali različitim samotištima. Pomoću te braće uspio je ostvariti božanski poziv koji je bio čuo pred svehtohraništem u Svetom Damjanu u Asizi: „Pođi u Rim i obraduj moju kuću.“

Bl. Bonaventura nikad nije želio biti zaređen za svećenika, iako su ga na to nagovarali, jer se smatrao nedostojnjim. Bio je gvardijanom i povjerenikom za samostane samotišta koje je osnovao. Sastavio je statute kojima se uređuje redovnička stega u navedenim samotištima, a koje je papa odobrio. Uživao je potporu i prijateljstvo pape Aleksandra VII., kao i njegovih nasljednika Klementa IX., Klementa X. i Inocenta XI. Narod ga je također poštovao kao velikog sveca i Božjeg čovjeka.

Odlikovao se poniznošću i najstrožim siromaštvom. Iskazivao je mnogo-

brojna djela ljubavi prema siromasima, bolesnicima i zatvorenicima, u čemu su mu pomagali mnogi dobrotvori, pa je zato prozvan *apostolom Rima*. Bog ga je obdario posebnim darovima i milostima, kao što su razlikovanje duhova, ispitivanje srcâ, uliveno razmatranje i ekstaza. Po njegovoj molitvi dođala su se mnoga čudesa, napose nakon njegove smrti. Preminuo je 11. rujna 1684. u Samostanu sv. Bonaventure na Palatinu u Rimu. Papa Pijo X. proglašio ga je blaženim 10. lipnja 1906. Njegov je liturgijski spomen 11. rujna.

Franjevački je red, prema primjeru i poticaju sv. Franje, oduvijek njegovao, osim aktivnog apostolskog djelovanja, samotnički način života u bratstvu, molitvi i pokori.

Aleksa Benigar predlagao je da se u njegovoj redovničkoj Provinciji podigne samotište, kako bi se braća na taj način posvećivala Bogu. Vođenjem duhovnih vježbi pomagao je redovnicima da se, u tim trenucima povlačenja iz svakodnevnog života, posvema predaju razmatranju božanskih otajstava. Naglašavao im je prioritet duhovnog života i razmatranja kako bi ostali vjerni svome pozivu. Neka nam bl. Bonaventura i naš sluga Božji pomognu da živimo u Bogu i za Boga.

UDIVLJENJE U RAZMATRANJU KRISTA

*I Riječ tijelom postade...
i vidjesmo slavu njegovu (Iv 1, 14)*

Kad pažljivo promatramo Kristovu veličinu, budi se u nama udivljenje i klanjanje Bogočovjeku. Divimo se najljepšemu od ljudskih sinova na čijim je usnama razlive na milina. Obuzima nas želja da što više upoznamo čovjeka u kojem se nastanio sam Bog, u koga je položio sve blago mudrosti i znanja, i kojemu je dao Duha bez mјere. Smjerno se klanjam onome u kome je na tjelesni način prisutna sva punina božanstva i koji jedini nama ljudima može dati da saznamo ono što je on kod svoga Oca video i čuo.

O, blaženog li časa u kojem se vječna Riječ utjelovila da nas spasi i privuče k sebi! Vrijedan je da mu se klanjam kroz cijelu vječnost. Duh mi se uznosi, oči mi se napunjaju suzama zahvalnicama, sva mi duša trepti od udivljenja i čuđenja. Što su svi anđeli i sva ostala stvorenenja kad se usporede s njime? Ta od njega svi primaju opstanak i život i milost. Riječ koja tijelom postade nadmašuje sva čudesa.

Utjelovljenje, promatrano samo u sebi, veliko je otajstvo, jer nevidljivi u svojoj božanskoj naravi postade vidljivim, beskonačni postade konačnim, neshvatljivi, vječni poče živjeti u vremenu.

Aleksa Benigar

FRA ALEKSA U SLUŽBI BOŽJEGA MILOSREDA

fra Zoran Bibić

Za svoga dugog redovničkog i svećeničkog života fra Alekса je obavljao različite službe i, u svemu što je radio, uvijek se trudio biti savjestan i gorljiv kršćanin i franjevac koji nadahnute i snagu crpi iz Kristova križa. U posljednjem, *rimskom*, periodu života (1954.-1988.) potpuno se posvetio duhovnom vođenju duša i službi pomirivanja grešnika s Bogom. O njegovu shvaćanju službe isповijedanja, kao i duha požrtvovnosti koji treba resiti isповједnika, najvažnije misli možemo naći u 17. poglavljju njegovih franjevačkih duhovnih vježbi, u razmatranju o Šimunu Cirencu koji drage volje nosi Isusov križ (*Mudrost križa*, Brat Franjo, Zagreb, 1994, 146. str.).

Za fra Aleksu polazna je točka uviјek Isus Krist, koji je iz ljubavi prema nama prihvatio poniznost i siromaštvo ljudske egzistencije, sve do žrtvovanja na križu za spasenje ljudi. Alekса promatra isповједnika kao Kristova suradnika u djelu otkupljenja. Bu-

dući da se radi o iskustvu koje je godinama dozrijevalo u njegovu životu, te su stranice vrlo vrijedne jer otkrivaju njegovu duboku duhovnost, u čijem je središtu suočenje Kristu Otкупitelju.

Šimun Cirenac za fra Aleksu predstavlja sve one koji sudjeluju u nastavljanju Kristova djela spasenja. To su na osobit način biskupi i svećenici, jer su oni po sakramentu svetoga reda dobili poslanje da, noseći s Isusom križ, primjenjuju i dijele plodove otkupljenja. Kao što je Šimun požrtvovno ponio teret Isusova križa, tako je isповједniku potreban duh požrtvovnosti da bi mogao surađivati s milostima koje mu Bog daje dok vrši svoju službu. Isповједnik često mora žrtvovati svoju udobnost i vrijeme, mora biti odvažan u svladavanju naravnih sklonosti te slijediti unutarnje svjetlo i poticaj. Sveti se isповједnik neprestano trudi oko vlastitog posvećenja. Bez duha požrtvovnosti ne stječe solidne kreposti koje su mu prijeko potrebne. Narav voli lagodnost, udobnost i odmor pa, stoga, isповједnik ne smije nikada zaboraviti Gospodinovu riječ: „Kraljevstvo se nebesko silom probija, i siloviti ga grabe.“ (Mt 11, 12).

Fra Alekса, pronicljivim pogledom vjere, u isповједniku promatra samo-

♦ Ispovjedaonica u Bazilici sv. Antuna u Rimu u kojoj je sluga Božji isповједао

ga Isusa i zato tu službu smatra uzvišenom i vrijednom svake žrtve. Služba pomirenja pokornika s Bogom primjenjuje plodove otkupljenja istim sredstvom kojim je Isus ostvario otkupljenje, tj. *žrtvom* isповједника koji nadopunja Kristovu muku za njegovo Tijelo, za Crkvu (1 Kol 1, 24). Satima sjetiti zatvoren u isповjedaonici, strpljivo slušati povijest tolikih duša, ne naljutiti se na nepripravljene pokornike, sve to od isповједnika iziskuje veliko odričanje i žrtvu. On se u svemu mora pokazati poslužiteljem Božjim, a da bi to uspio mora biti čovjek molitve i milosti Božje, jer iz njih izviru darovi Duha Svetoga kao i sve svećeničke kreposti. Dušu gorljiva isповједnika Isusov primjer raspaljuje velikim i snažnim duhom požrtvovnosti. Kao što je Šimun iz Cirene u patničkom liku Isusovu

razabirao nešto veliko zbog čega je u njega počeo vjerovati i, prema tradiciji, kasnije je postao kršćaninom i biskupom, tako i isповједnik u Isusovu primjeru nalazi snagu koja mu je potrebna da svladava samoga sebe. Ako je život svakoga kršćanina borba, kudikamo je veća borba život svetog isповједnika. Svoja razmišljanja o isповјedničkoj službi Aleksa završava primjerom svetih isповједnika sv. Ivana Marije Vianneya, sv. Leopolda Mandića i sv. Alfonza Liguorija. Sv. Alfonz je izjavio: „Tko ne voli isповједаonicu, ne ljubi duše.“

U ovim razmišljanjima fra Alekse o uzvišenosti isповјedničke službe možemo prepoznati njegov osobni duh požrtvovnosti, koji ga je vodio da se stavlja na raspolaganje dušama i da im bude posrednik Božjeg oproštenja i milosrđa. Takav pokornički duh potreban je danas svim vjernicima, posebno svećenicima isповједnicima. Papa Franjo najavio je izvanredni Jubilej milosrđa jer želi odlučno staviti sakrament pomirenja u središte kršćanskog života, kako bi ljudi došli u izravan dodir s veličinom Božjeg milosrđa i primili pravi duševni mir. Zato su nam danas potrebni mudri, iskusni, požrtvovni i sveti isповједnici koji će biti vjerodstojan znak Božjeg milosrđa, kao što je to bio naš sluga Božji. Njegov primjer može biti poticaj i nadahnuće svim svećenicima da se u Godini milosrđa nesebično stave na raspolaganje dušama i da budu vjerni služitelji Božjeg oproštenja.

PO ZAGOVORU SVETACA

ČUDO PO ZAGOVORU BL. NIKOLE IZ GESTURIJA

Usvojim duhovnim i tjelesnim potrebama možemo se uteći za pomoć nebeskim zaštitnicima. To nam svjedoči i čudesno uslišanje po zagovoru bl. Nikole iz Gesturija.

Dana 21. siječnja 1986., nakon što je zbog gubitka krvi pet dana boravila u Klinici za ginekologiju i opstetriciju u Cagliariju, gdje Maria Giovanna Caschili rodila je žensko dijete krajem petog mjeseca trudnoće. Težilo je 550 g i bilo 30 cm dugo. Liječnici, unatoč nastojanju, nisu uspjeli sprječiti prijevremeni porod. Dijete je rođeno u 23. tjednu trudnoće, a medicina je u to vrijeme, s obzirom na svoje stanje razvoja, smatrala 24. mjesec trudnoće donjom granicom za moguće preživljavanje djeteta.

Liječničkim pregledom utvrđeno je osobito teško opće stanje djeteta zbog visokog stupnja preuranjenosti poroda, deformacije glave, hipotoničnosti i hipotrofičnosti mišićne mase te drugih razloga. Nije moglo samostalno disati pa mu je davan kisik. Dijete je kršteeno i dano mu je ime Valerija. Liječnici

su si postavljali moralnu dilemu: imaju li pravo poduzimati iznimno zahtjevne mјere radi neznatne mogućnosti preživljavanja i, u slučaju da dijete ipak preživi, s visokom vjerojatnošću da će osoba ostati slijepom, s velikim oštećenjima mozga i drugim posljedicama? Odlučili su primijeniti samo redoviti smještaj u inkubator uz održavanje odgovarajuće temperature i davanje kisika. Nije pružana nikakva invazivna ili „agresivna“ terapija i zbog poštivanja prava na naravnu smrt.

Dana 22. siječnja dijete je, začudo, još bilo živo i pokazivalo je „određeni životni potencijal“. Liječnicima se više nije činilo etički prihvatljivim ne primijeniti sve mogućnosti intenzivnog neonatalnog liječenja, iako još uvijek s neznatnom vjerojatnošću preživljavanja.

Na dan rođenja djeteta otac Pietro Atzori uputio se na grob fra Nikole, franjevca kapucina sa Sardinije preminulog 1958. g. na glasu svetosti, da bi se molio, ali je zbog kasnog sata crkvu našao zatvorenom. Zato se pred njom pomolio za dijete. Sljedećeg se dana

vratio u crkvu te je dobio od jednog kapucina sličice fra Nikole i Gospe od milosti. Stavio ih je pod ležaj djeteta.

Majka Maria Giovanna otpuštena je iz bolnice 25. siječnja te se, zajedno sa suprugom, odmah počela intenzivno moliti fra Nikoli. Oboje su se već desetljećima običavali njemu moliti. Maria Giovanna je bila primila prvu svetu pričest u crkvi u kojoj je fra Nikola pokopan, a koja se nalazi u sklopu samostana sv. Antuna u Cagliariju.

Nakon 60 dana boravka na odjelu reanimacije i još 64 dana u inkubatoru za intenzivnu terapiju, Valerija je otpuštena iz bolnice. Liječnici su tada zabilježili da je imala EEG normalan za svoju dob, težila je 2100 g te je bila dobrog općeg stanja i bez vidljivih neuromotoričkih smetnji. Roditelji su je odmah odveli u crkvu. Položili su je na grob fra Nikole u znak zahvale za primljenu milost i molitve da je i dalje čuva. Njeni liječnici, koji su dali sve od sebe da joj pomognu, kasnije su izjavili da „gdje nije mogla stići znanost, neka je druga ruka omogućila da je Valerija mogla preživjeti (i živjeti dobro!)“.

Liječnici su 1989. g. ustanovili da je dijete zdravstveno „savršeno normalno“. Jedino je fizički razvoj na donjoj granici redovitosti. Kad je djevojčica imala 10 godina utvrđeno je da pokazuje dobro opće zdravstveno stanje i da nisu prisutni elementi nikakve posebite patologije. Medicinski stručnjaci u Kongregaciji za kauze svetih mogli su kasnije zaključiti da je ozdravljenje bilo potpuno, trajno, bez posljedica te da

su ozdravljenje i klinički razvoj u svojoj cijelovitosti znanstveno neobjašnjivi.

Bl. Nikola rodio se 1882. g. u Gesturiju na Sardiniji kao Giovanni Meda. Sa 30 godina ušao je u Kapucinski red i dobio redovničko ime fra Nikola. Obavljao je dužnost skupljača milostinje, ponajviše u gradu Cagliariju, kucajući na vrata kuća. Primajući darove ljudi, darivao im je osmijeh, utješnu riječ, obećanje da će moliti za njih. Postao je prijateljem tolikog broja osoba da mu je na sprovodu bilo prisutno oko 60 000 ljudi. Nakon odbrenja dekreta o čudesnom događaju ostvarenom po njegovu zagovoru, a koji smo opisali, fra Nikolu je papa Ivan Pavao II. proglašio blaženim dana 3. listopada 1999.

Neka nam i ovaj primjer čudesnog uslišanja bude poticaj da se u svim potrebama duše i tijela obraćamo svojim nebeskim zaštitnicima, osobito sluzi Božjem Aleksi Benigaru.

Detaljniji opis događaja s medicinskim terminima nalazi se u knjizi: S. Gaeta, *Miracoli, quando la scienza si arrende*, PIEMME, Casale Monferrato, 2004.

♦ Kapucinski samostan sv. Antuna u Cagliariju

TKO TEŽI PREMA SVETOSTI NIKAD NEĆE BITI RAZOČARAN

**Propovijed fra Roberta Bahčića
održana 7. studenog 2014. u crkvi
sv. Franje u Zagrebu**

Draga braćo franjevci, draga braćo i sestre u Kristu!

Prije dvadeset i šest godina na danšnji dan svečano je sahranjen na Mirogoju fra Alekса Benigar a prije sedam godina njegovo tijelo bilo je preneseno u ovu crkvу na Kaptolu. Tako nam je grob sluge Božjega blizu i možemo mu se preporučiti i moliti za njegov zagovor. Treba ustrajati u molitvi kako bi bio uzdignut na olтар kao blaženik, a onda i kao svetac.

Najvećа briga našeg sluge Božjega bio je duhovni život: njegov osobni, potom njegove braće i svih ljudi. Puno je svojih razmatranja i nagovora posvetio kršćanskom savršenstvu. Želio je pronaći načine i sredstva kako bi u sebi i drugima pobudio želju za njim. Do savršenstva se dolazi po vjeri, samoodricanju, s pogledom prema nebesima a ne prema zemlji. Čovjek koji teži za nebeskim voli molitvu i razmatranje. U tome je Isus Krist naš jedini učitelj. Za sebe i za druge fra Alekса je zapisao: „Moj je cilj kršćansko savršenstvo.“

O. Benigar je u skoro svakome pismu, a njegovih pisama nije bilo malo,

molio adresate da ne zaborave na brigu o kršćanskom životu, da ne zaborave na svetost. U jednom je pismu napisao: „Svetost, dragi moji, nije nešto s drugoga svijeta već s ovoga. Svetost drugoga svijeta je kruna nastojanja i truda kojim ovdje u borbi, radu, trpljenju težimo za onom ljubavlju kojom ćemo Boga ljubiti iz svega srca, iz sve pameti, iz svih sila. Ona je još u zametku. Prava svetost u putovanju ka vječnosti jest u tome da se, unatoč slabostima, posrtajima a možda i kojem lakom grijehu, pa čak i smrtnom, ne predamo malodušnosti već uvijek iznova počinjemo svoj duhovni uspon. Sveci su uvijek govorili *Sursum corda - gore srca*. Ovo što sam postigao nije još ništa. Tko bi si umisljao da je postigao svetost, zaustavlja se na putu, ne teži više, ide dakle natrag. Svetost je u tome da se uvijek ide naprijed.“

Upitajmo se postoji li u nama težnja za svetošću. Imamo li tu želju? Zalažemo li se za nju dovoljno? Sredstava za postizanje te svrhe ima puno: redovito primanje sakramenata, čitanje i razmatranje Svetoga pisma, djebla milosrđa, duhovne vježbe, svakodnevno ispitivanje savjesti. U nama mora postojati snažna želja za savršenošću i ta je želja snaga koja će našu

volju preusmjeriti kako bismo se oblikovali po Isusu Kristu koji je najveći uzor svetosti. Krist je bio, kako zapisao Benigar, pravedan bez grubosti, skroman bez pretvaranja, ponizan, krotak sve do pranja nogu svojim učenicima.

Draga braćo i sestre, čovjek mora biti duboko i čvrsto ukorijenjen u osobi Isusa Krista. Mogu li reći o sebi da sam duboko i čvrsto ukorijenjen u Kristu? Čovjek se mora stalno, bez prestanka vježbati u vjeri, nadi a pogotovo u ljubavi. Moramo surađivati s Isusom Kristom, suočavajući se hrabro s poteškoćama, napastima, opasnostima, nevoljama duha. Prihvaćanjem poteškoća nadnaravni će život postati plodan, bogat, bujan. Upravo će križevi dovesti čovjeka do prave svetosti. Iz Svetoga pisma znamo da je čovjekov život na zemlji, osobito njegov duhovni život, neprekidna borba. Ako želimo pobijediti i stići do svetosti, potrebno je dušu pripremiti za tu borbu. Upozoravajući na opreznost u borbi, o. Aleksa citira sv. Pavla: „Jer tijelo žudi protiv duha, a duh protiv tijela. Doista, to se jedno drugomu protivi.“ Zato uvijek moramo biti oprezni i spremni na duhovni boj slušajući Isusove riječi: „Bdijte i molite da ne padnete u napast. Duh je isti-

na voljan no tijelo je slabo.“ Tko iz iskustva poznaje svoju slabost vrlo je oprezan te nastoji odstraniti sve što bi ga moglo udaljiti od Boga. Ne smijemo se plašiti poteškoća, nego na protiv moramo naučiti kako ih prebroditi, pobijediti.

Bez molitve ne možemo pobijediti kušnje. Potrebno je ustrajno zazivati Božju pomoć. Benigar tumači da duše, koje teže prema svetosti ili kršćanskom savršenstvu, moraju jasno imati u svome umu svrhu borbe: pobjedu. Nije dovoljno odolijevati nego je potrebna pobjeda. Nakon pobjede dolazi radost. Demoni ne mogu naškoditi onome tko u radosti služi Kristu.

Posljednja Benigarova misao o svetosti koju navodim jest da se treba prepustiti Bogu da on vodi računa o našoj svetosti jer je njegov način uvijek najljepši te veći od onoga što bi naša velikodušnost sanjala. Svetost je biti podređen Bogu jer *misli vaše nisu moje misli i puti moji nisu vaši puti*. Bog je ljubav i zato ostanimo u ljubavi; Bog je svetost i zato težimo prema svetosti to jest prema Bogu. Tko tako čini i živi nikad neće biti razočaran.

BOG - NAJVEĆE OTAJSTVO

Fra Robert Bahčić obranio je u ožujku 2013. doktorat na Papinskom sveučilištu Antonianum u Rimu s radom: „Duhovno promišljanje Alekse Benigara i teologija u drugoj polovici XX. stoljeća.“ Služeći se njime, prikazujemo jedan od vidova promatrana Boga sluge Božjega.

Među teološkim spisima Alekse Benigara nalazi se jedan naslovljen: *Tko je Bog? - Tko je čovjek?* (usp. fasc. 64). Čini se da ga je sluga Božji sastavio oko 1980. g. pripremajući se za vođenje duhovnih vježbi. U njemu razmatra, među ostalim, koji je naziv najprikladniji da njime nazivamo Boga, budući da se njime iskazuje i narav Božjeg odnosa s kršćaninom, i odnosa kršćanina s njime. O našem poimanju Boga ovisi naše poimanje nas samih. Primjerice, možemo mu se obraćati kao Gospodinu, Svevišnjem, Ocu nebeskom, Stvoritelju ili Vječnom suncu pa ćemo, s obzirom na te Božje naslove, sebe promatrati kao Božje sluge i

podložnike, ponizne i neznatne osobe, djecu Božju, stvorenje ili sluge koje će pred njim polagati račun. Što se više klanjamo Bogu i zahvaljujemo mu, to smo svjesniji vlastitog dostojanstva i primamo veći blagoslov.

Kad sluga Božji progovara o Bogu, služi se i filozofskim pojmovima koji se nekome mogu činiti „teškima“ za shvatiti, ali po njima se može na osobit način produbiti vlastito spoznavanje Boga. Ovdje ćemo se zaustaviti na jednoj od tvrdnji našeg sluge Božjega, a koja će nam pomoći da upoznamo Boga kakvog je on ljubio i kojemu se molio. On kaže: *Bog je najveće otajstvo (misterij).*

Iako Boga nikad nismo vidjeli (usp. Iv 1, 18), on nije *negativno* otajstvo (koje nam je nepoznato i zato ga se bojimo). On je *pozitivno* otajstvo jer je punina bitka, jer nadilazi našu mogućnost shvaćanja. Po vjeri, u Bogu prepoznajemo *puninu* ljubavi, mudrosti i svakog savršenstva.

Oduvijek su se ljudi trudili „istražiti“ svojim umom kakav je Bog, kako mu mogu omiljeti i darovati žrtve, kako spoznati nešto više o njemu. Ipak, Bogu se ne možemo približiti samo svojim umom, jer on ima značajna ograničenja. Za to nam je potreban jedan poseban dar koji primamo od Boga, a to je „neumorna žudnja, neugasiva želja za njim.“ To je glad za Bogom, koju spominje sv. Augustin:

„Bijaše glad u mojoj nutrini za nutarnjom hranom, za samim tobom, Bože moj“ (*Ispovijesti*, KS, Zagreb, 2007., str. 39). Samo se takvom dubokom željom za Bogom, ako je na pravilan način njegujemo u sebi, može doći do spoznaje Boga, ulaženja u njegovo uzvišeno otajstvo.

Svaka misao na nešto što je veliko, lijepo i dobro pomaže nam da izgradimo svoj *pojam Boga*. Bog je *veličina iznad svake veličine* koju poznajemo, *ljepota iznad svake ljepote* stvorenja, *dobrota iznad svake ljudske dobrote*. Aleksa Benigar u Bogu prepoznaće svjetlo, mir, radost, slatkoću, snagu, uživanje (usp. fasc. 69, str. 101) jer su to pojmovi iz našeg ljudskog iskustva koji nam mogu donekle dočarati puninu svih savršenstava koja se nalaze u Bogu. Iako Bog kao osoba nadilazi sve ono što mi možemo pomisliti ili zamisliti, iako on za nas uvijek ostaje veliko otajstvo, možemo mu se približavati u svome duhu, promatrati ga kao prisutna. Promatrajući svojim duhom, koliko nam je to moguće, neizmjernu Božju veličinu, ljepotu i dobrotu ulazit ćemo u otajstvo Božje te postati njegov odraz u svijetu.

Iako Bog uvijek za nas ostaje trascendentim i neshvatljivim te ga ne možemo usporediti ni s čime što poznajemo, istodobno ga je *lako* spoznati jer se pojam Boga „tako spontano oblikuje u ljudskome umu.“ Jednostavne osobe, poput djece, najlakše mogu Bogu otvoriti svoju dušu. Nije potrebno dijete mučiti s argumentima koji doka-

zuju Božje postojanje: oni će tek ka-snije za njega imati svoju vrijednost. Za onoga tko je uvjeren u Božje postojanje, argumenti o postojanju Boga postaju samo suvišnim intelektualizmom.

Narav Boga za nas ostaje otajstvom (misterijem): Što je to Bog? S kime bismo ga mogli usporediti? Ako se naš um, promatrajući vidljiva stvorenja te njihovu ljepotu i savršenost, može popesti do vrhnaca duha, do uzvišene radosti i sreće, može li se „popesti“ i do Boga, ili si samo možemo stvoriti neku sliku o Bogu? Crkveni su učitelji naglašavali da su stvorenja „ljestve“ koje nas vode do Boga, jer u njima prepoznajemo Božju stvoriteljsku ruke i Boga koji još uvijek djeluje.

Neistraživo otajstvo (misterij), prema Aleksi Benigaru, jest i *odnos Boga sa svakom dušom*. Ovako on piše: „Taj je odnos otajstvo i u jednom drugom smislu: svaka duša ima svoje tajne koje dijeli s Bogom. Svaka duša ima svoje intimno tajno svetište, u koje ne može prodrijeti ni đavao ni anđeo, ni iko je stvorenje. Što više duša napreduje, što se više približava Bogu, to više to otajstvo postaje bogatijim.“ Duša ispunjena Bogom stoga predstavlja veliko otajstvo Božje i pomoć je drugim dobronamjernim dušama da „nađu“ Boga. Takav je bio i sam sluga Božji: svjedoci govore da su u njegovoj prisutnosti zamjećivali nadnaravno ozračje i poseban mir. Nek i nas razmatraje Božje veličine, dobrote i ljepote dovede do spoznaje Božjih otajstava.

SLUGA BOŽJI, ALEKSA BENIGAR

fra Miroslav Petrac - Ankica Svirač - Arr: Josip Cvitanović

20 G/D D A D G D A D
gar. Na hva - lu sla - ve mi - los - ti Božje is - tro - ši - o je ži - vot - ni vijek.

25 A G D A G D A D
Lju - bav - lju Bog mu uz - vra - ča sa - da, mi - lje - nik Nje - gov je za - u - vijek. Na

Φ CODA

29 2. A D A D
za - u - vijek.

◊ Fra Miroslav Petrac

Radujemo se pjesmi skladanoju u čast služi Božjem fra Aleksi Benigaru. Skladao ju je fra Miroslav Petrac, franjevac iz Zagreba, tekst je napisala Ankica Svirač a aranžman potpisuje Josip Cvitanović. Prvi je put službeno izvedena na Krapičnafestu 2015.g. Od srca zahvaljujemo svima koji su suradivali na njenom stvaranju. Neka nam i ona pomogne da štovanjem sluge Božjega napredujemo u svetosti i milosti.

MOLITVA I POKORA

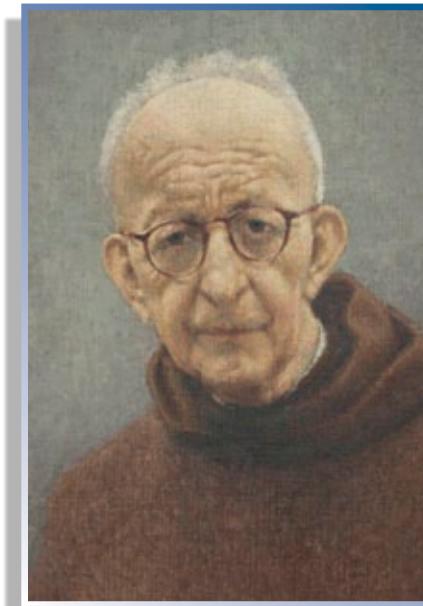
Molitva i post jesu vjerske dužnosti. Isus je sâm mnogo molio i postio. Crkva obvezuje svećenike i Bogu posvećene osobe da mole, i to ne samo u stalne dane, nego i dnevno u razne sate dana. Ona upućuje sve kršćane da čine pokoru. No molitva, pokora i post nisu cilj i svrha, nego put i sredstvo... Svatko tko hoće živjeti nutarnjim i bogoljubnim životom treba toga biti svjestan. Post nam je potreban da obuzdamo svoje nagone. Pokora nam je nužna da okajemo grijeha i svladamo sami sebe. Molitva nam je nužna jer se po njoj razvija život iz vjere, u ufanju u Boga i ljubavi prema njemu i bližnjemu. Ali oni ostaju sredstvo, a ne cilj i svrha bogoljubnoga života. Vježbe nisu bogoljubnost jer se mogu i mehanički obavljati, bez nutarnjega duha, odnosno bez ispravnog cilja... Budući da je post simbol tuge i trapljenja tijela, dani su posta dani ispaštanja, zadovoljštine za grijeha... Kada molimo ili kada smo Bogom ispunjeni, molitva spontano strui iz duše. Kada osjećamo svoju prazninu, žudno prosimo i očekujemo da dođe Bog. Imamo li Boga, mi postimo: ili zato što nas Bog ispunjava i na to potiče da nam sve ostalo ništa ne znači, baš kao što je Isus postio u pustinji, ili zato što osjećamo da smo odviše vezani uz zemaljsko i ne posjedujemo još Boga u punini. Postom se želimo oslobođiti od zemaljskog kako bismo bili ispunjeni Bogom... Post i molitva imaju vrijednost samo ako su čini bogoljubnosti kojima se iskazuje štovanje Bogu u duhu i istini.

Aleksa Benigar

Molitva za beatifikaciju sluge Božjega Alekse Benigara

Bože, Oče naš!
Sluga tvoj Alekса Benigar
gorio je misijskim žarom
za proširenje tvojega kraljevstva
i bio je prosvjetljeni učitelj
duhovnog života.
Udostoj se proslaviti ga
sjajem svetosti.
A nama daj da slijedimo
poticaje tvojega Duha
te - po njegovim poukama,
primjeru i zagovoru -
svaki u svome pozivu
zauzeto radimo
za mir i dobro svih ljudi.
Po Kristu Gospodinu našem.
Amen.

Tko po zagovoru Sluge Božjega
u duhovnim ili tjelesnim potrebama
zadobije koju milost,
neka javi na adresu:

Vicepostulatura sluge Božjega Alekse Benigara
HR -10 000 ZAGREB, Kaptol 9.
Tel. 00385 (1) 4814 172
ili 091 5842 747.

E-mail: postulatura-benigar@ofm.hr

NAKLADNIK:

Vicepostulatura sl. B. Alekse Benigara
HR - 10 000 ZAGREB, Kaptol 9

BROJ UREDILI:

Fra Ratko Radišić, vicepostulator
i Danijel Lončar

